

SPIEGELTJE, SPIEGELTJE...

Joehoe, ik ben hier, klinkt het hoog en schril door de ruimte. Joehoe, hierrrr! Onzekerheid probeert met alle moeite de aandacht van arrogantie te trekken maar voorsnog reageert hij niet. Joehoe, joehoe, hierrr... Ze zwaait wild met haar armen en springt op en neer. Ik zie je duidelijk hoor, roept ze er achteraan. Maar arrogantie die een stuk verderop staat, verblijft of verbloost niet. Onzekerheid wordt nu toch echt ongeduldig. Hoe kan dit nou? Ik zie hem toch duidelijk staan. Waarom ziet hij mij dan niet? Haar stem klinkt nu hoger en scheller: joehoe, hier. Kijk dan jongen. Joehoe. Arrogantie kijkt even verstoord om zich heen. Hoorde hij daar in de verte een geluid? Hij spitst zijn oren maar gelooft niet dat het iets was. Hij gaat weer verder met datgene waar hij mee bezig was. Onzekerheid heeft even hoop als ze ziet dat arrogantie om zich heen kijkt. O, nu zal hij mij toch wel zien? Verwachtingsvol gaat ze staan. Maar niet veel later ziet ze dat hij doorgaat met waar hij mee bezig was. Hij keurt haar geen blik waardig. Au, dat doet zeer. Enkele venijnige steken schieten door haar buik. Verdorie, ook dat nog. Altijd als ze iets nieuws, leuks of spannends wil doen, steekt de buikpijn de kop op. Ze ademt even bewust een paar keer diep in door haar neus en uit door haar mond. Gelukkig de pijn zakt. Opeens krijgt ze een idee. Als ik mijn ruimte nu eens mooier maak en versier. Dan moet ik wel opvallen. Snel loopt ze naar de kast met spullen en zoekt naar de juiste dingen. Ja, zie je wel. Die heb ik bewaard en ga ik nu gebruiken. Prachtige, satijnen draperieën en zijden gordijnen komen te voorschijn. Enthousiast verfraait onzekerheid hiermee de ramen en de ingang van haar ruimte. Bovendien zet ze naast de ingang een mooie grote pot met een prachtig boeket. Ze glimt van oor tot oor. Snel trekt ze nog een leuke jurk aan, doet haar kapsel goed en gaat in de deuropening staan. O, wat zal arrogantie opkijken. Dan klinkt haar stem weer door de ruimte. Hij lijkt krachtiger en vrolijker. Joehoe, arrogantie, kijk eens. Kijk eens naar mij! Ja, hier, deze kant op. Onzekerheid zingt het bijna. Maar hoe goed ze ook haar best doet om de aandacht van arrogantie te vangen, er is geen enkele reactie van zijn kant. Ze wordt ongeduldig en roept nu nog luider waarbij haar stem weer scheller klinkt. Joehoe, joehoe, ze zwaait wild met haar armen op en neer. Even lijkt het alsof arrogantie op zal kijken maar tot haar schrik draait hij zich om en loopt weg. Bam, dat komt aan. Haar armen zakken langs haar lichaam en opeens voelt ze die gemene steken weer in haar buik. Ze krimpt in elkaar en barst in huilen uit. Langzaam loopt ze, voor zover als dat gaat, naar binnen en laat zich op de bank vallen. Hartstochtelijk snikt ze het uit. Zie je wel, niemand ziet mij staan. Ze willen me gewoon niet zien. Het gesnik wordt luider en luider. Opeens klinkt er een zachte stem naast haar. Ja, maar ik zie jou wel hoor onzekerheid, zegt zachtheid. Verbaasd kijkt onzekerheid haar aan. Hoe kom jij hier binnen? O, de deur stond open en ik hoorde je zo hartstochtelijk snikken. Onzekerheid veegt met haar hand de tranen uit haar gezicht. Luister eens, zegt zachtheid, het is veel belangrijker dat jij jezelf ziet! Heb je weleens in de spiegel gekeken en je liefdevolle ogen en zachte uitstraling gezien? Onzekerheid kijkt zachtheid met grote ogen vol verbazing aan. Meen je dat? Jazeker, zegt zachtheid. Kom.

Zachtheid trekt onzekerheid omhoog en zet haar voor de spiegel. Onzekerheid kijkt en kijkt naar haar spiegelbeeld. Eerst is alles nog een beetje wazig door haar tranen maar dan opeens breekt er een glimlach door op haar gezicht. Dan ziet ze zichzelf. O, wat ben ik mooi, zegt ze zachtjes. Ze draait zich om en wil zachtheid bedanken maar die is al weg.

ZIEN SCHRIJFS